

Laisvas paukštis virš ošiančių jūros bangu

Urtė Merfeldaitė, 9 klasė

Mokytoja Danguolė Smalinskienė, Panevėžio „Minties“ gimnazija

Kuriant išsiskleidžia dvasinės žmogaus savybės ir žmogus į pasaulį įneša mažą dalelę savęs. Kūryba jis turtina ne tik savo, bet ir aplinkinių žmonių pasaulį. Taip pat per kūrybą žmogus atskleidžia savo kitą užslėptą pusę, gilesnius išgyvenimus, kurių plika akimi tu nepastebėtum. Tam reikia turėti kūrybos gyslelę, kuria esame apdovanotas ne kiekvienas.

Kūrybą aš lyginu su jūros bangu ošimu: jis gali būti ramus, įtūžęs ar visai nenusipėjamas –priklauso nuo to, kuriame krante būsi. Tas pats ir su kūryba. Tu gali matyti ir girdėti visai ką kita, tai priklauso nuo tavo mąstymo ir pasaulėžiūros. Aš susieju tai su strazdu giesmininku, kuris savo spalvinga giesme visus pavergia ir rodo kelią į mūsų laisvų minčių labirintus. Taip pat ir žvaigždės man primena kūrybą: jos parodo žmonėms, kad ir kiek kristum, tu vis tiek toliau žibėti nenustosi. Kūryba kaip šaltinis trykšta iš mūsų talentų, patirčių iš vidinės tylos ir mūsų noro.

Kūryba man yra atsipalaidavimas ir savęs realizavimas, per ją aš išlaisvinu savo klykiančią širdį. Kai kuriu, tą klyksmą nuraminu ir jaučiuosi išvaliusi giliai nugrimzdusias tamsias mintis. Ko gero, visiems ji tarsi džiaugsmo daina, kuri priverčia daugelį pakilti aukštai ir tarp debesų ir pasijausti laisvu paukščiu. Tai tarsi pabėgimas nuo realybės ir savotiška sielos meditacija. Kiekvienas ją pajaučia dėl skirtingo jausmo. Asmeniškai man ji pasireiškia tada, kai minčių mano galvoje pasidaro per daug ir įvyksta sproginimas. Pirmasis mano eilėraštis gimė tada, kai jaučiausi visų nesuprasta, liūdna ir iš dalies palūžusi... Štai tada aš pradėjau bandyti lipdyti eiles, kurios reiškė man labai daug:

Šeima

Tėvai – tai lyg žaislai.

Juk nori turėti tu juos amžinai.

Kartu su jais gyventi ir išverti tu gali,

Skausmą gilų išgyventi tu turi,

Galų gale

Tėvai vieninteliai, kurie liks su tavimi visados ir amžinai...

Mano pirmasis eilėraštis dėliojosi labai greitai, nes mintys liejosi pačios, o rašiklis rašė už mane. Tą dieną aš pamenu kaip vakar, buvo tamsus ir niūrus vakaras, žiema. Turėjau mažą knygutę, kurioje rašydavau savas mintis. Sugalvojau pabandyti tas mintis dėlioti kartu ir rimuoti, buvo gana keistas jausmas, kai pavyko. Nesitikėjau, jog aš galiu, bet man tikrai pavyko! Ta diena man suteikė daugiau pasitikėjimo savimi ir atrodė, kad dangus nusidažė kitomis spalvomis. Tai iš tikrųjų magiškas jausmas. Aš manau, jog pasaulis be kūrybos būtų pilkas ir bespalvis, o kaip tik tada, kai mano širdis rėkia, juoda ir balta pamažu virsta vaivorykštės spalvų rinkiniu. Todėl mano paskutinis eilėraštis ir vadinasi „Vaivorykštė“.

Vaivorykštė

Juoda ir balta pešasi visai šalia.

Kuri gi liks viduryje?

O gal širdyje visai ne tamsa?

Jaučiu aš šilumą šalia